

Naamloos Bestand
Een nietszeggend essay

Welkom in dit bestand. Waarin ik weiger te reflecteren, af te sluiten of te duiden. Wellicht op het eerste gezicht een opstandige poging, maar ik hoop dat je straks begrijpt waarom hier staat wat hier staat en belangrijker nog; waarom hier ontbreekt wat hier ontbreekt. Want misschien is dit wel de totale omarming van en de onlosmakelijke verbondenheid met hetgeen dat we reduceren tot een vijf-letterig woord en parkeren in een van de overvolle zijstraten van ons ratio. Alles wat hier staat betekent iets en daarmee niets, dus hoop ik dat naarmate je deze letters leest, vanuit de blinde vlek van dit niksig iets, hetgeen opdoemt dat zich niet laat beschrijven.

Want uiteindelijk is alles wat ik hier schrijf het lievelingsvoedsel van ons linguïstisch georiënteerd brein en zou het, als ik het niet bij voorbaat al zou breken, totaal voorbijgaan aan haar doel, namelijk: je laten ervaren wat zich niet laat beschrijven. Zo gaan deze woorden moedig de onmogelijke taak te lijf om te doen wat niet in hun aard ligt, als een olielamp die het donker probeert te vinden.

Wees je eens bewust van je denken. Niet van de inhoud van de individuele gedachten die elkaar met lichtsnelheid afwisselen in je hoofd, maar van het feit dát dit gebeurt. Het denken zelf. Deze mechanische mond die onophoudelijk maalt op de werkelijkheid in de hoop ooit haar smaak te kunnen proeven maar niet doorheeft dat het hem ontbreekt aan smaakpapillen. Zie je hoe je ook kauwt en maalt op deze woorden, om er een smaak uit te krijgen? Een begrip? Wellicht ietwat geërgerd omdat deze woorden je nergens heen lijken te voeren behalve naar een wellicht ongemakkelijk over-zelfbewustzijn. Kun je je bewust worden van dit kauwen dat we ons hele bestaan, onbewust en neurotisch, doen om te kunnen vatten wat we doen, waar we zijn en vooral: wie we zijn? Kun je je bewust worden van je denken zonder er een mening over te hebben? Zonder er een verlangen aan te koppelen of uit te laten ontstaan? Zonder het te willen veranderen? Kun je je bewust zijn van je denken zonder te denken?

Benoemen om kunnen te als er vertelt dan komen we rennen van gedachten tot en een filosofie van juist. Waarschijnlijk heb je de vorige zin meerdere keren proberen te lezen. In eerste instantie heb je de vorige zin waarschijnlijk bestempeld als disfunctioneel; woorden, die wel degelijk bestaan en ergens naar verwijzen, in een willekeurige volgorde waarin ze niet een geheel lijken te vormen waaruit een heldere boodschap voortkomt. Maar zou het zo kunnen zijn dat deze zin je eigen disfunctioneren weerspiegelt? Blijkbaar ben je dusdanig rationeel en logisch georiënteerd dat je op het moment dat je logica iets niet kan vatten of duiden, datgene diskwalificeert als disfunctioneel. Maar wat bedoelen we eigenlijk als we zeggen dat iets niet logisch is? Bedoelen we dat het onwaarschijnlijk is dat iets zo is? Of dat het zinloos is als datgene zou zijn op de manier waarop het gebeurt of zou gebeuren? Blijkbaar gebeurt het, toch? Zou het zo kunnen zijn dat ons zoeken naar het zinvolle is gestoeld op ons onvermogen om de zin van de zinloosheid te vatten, en dat dit besef de schat is die onder de X van onze mentale map ligt begraven?

Het feit dat er zich in ons bestaan veelvuldig dingen ontvouwen die niet binnen onze logica passen, is het bewijs dat onze logica blijkbaar niet een allesomvattend instrument is zoals we altijd hebben gedacht. Heb je ooit stilgestaan bij de mogelijkheid dat we wellicht geblinddoekt

rondlopen in het paradijs van onze dromen? Maar in plaats van onze blinddoek afdoen, nemen we het paradijs voor onwaarschijnlijk. Omdat we het anders toch wel hadden kunnen zien? Maar toch vangen onze neuzen af en toe een zweempje op van de magie van het universum. Toch staan af en toe de haren op onze armen recht overeind en lijkt ons gevoel ons toe te fluisteren 'Zet af. Kom op, doe het'. Toch denken we af en toe aan die dierbare die we al maanden niet hebben gezien of gesproken en loopt diegene precies op dat moment de hoek om. 'Toeval!' roept ons logische brein dan. Wat het dan eigenlijk probeert te zeggen is 'Ik snap niet wat hier gebeurt en daarom reduceer ik het tot een woord, want woorden ken ik wél'. Het woord 'toeval' is het tapijt waar ons brein haar onvermogen onder veegt. Zo ook de woorden 'onlogisch', 'onmogelijk', 'onzin' en nog een aantal meer van dit soort woorden die we als blusdekens over de magie van het bestaan leggen. We baseren de mogelijkheden van het bestaan op het zicht dat onze blinddoek ons verschaft en zien daardoor onze obstakels als natuurwetten en onze onwetendheid als waarheid. De wereld is niet donker, wij hebben onze ogen dicht. Als ons logische brein tekortschiet en iets niet kan bevatten, leggen we de oorzaak hiervan bij hetgeen dat we proberen te bevatten met ons logische brein. Zo slaan we continu de uitnodiging af om de disfunctionele aard van ons logische brein te zien, deze te overstijgen en onszelf een completer en meer perifair besef van ons bestaan eigen te maken. We ontnemen onszelf de mogelijkheid om onze blinddoek af te zetten. We ontnemen onszelf bij voorbaat al de mogelijkheid om een andere manier van begrijpen, een intuïtievare, te (v)erkennen.

Benoemen om kunnen te als er vertelt dan komen we rennen van gedachten tot en een filosofie van juist. Is er alleen maar onbegrip en verwarring als we deze zin lezen? Zo ja, hoe weet je dan dat dit er is? Dan moet er iets zijn wat de onbegrip en verwarring waarneemt. Lees de zin maar nog een keer. En kijk of je je dit keer bewust kunt worden van deze stille getuige. Benoemen om kunnen te als er vertelt dan komen we rennen van gedachten tot en een filosofie van juist. Wie is dit? Komt deze stille getuige voort uit de dingen die het waarneemt? Dus is het er omdat er onbegrip en verwarring is? Of is er onbegrip en verwarring omdat er een denker is? Kun je de denker waarnemen? Kun je je bewust worden van je denken zonder te denken? Neemt de stille getuige dan ook de denker waar? Wie is dit wat aan alles voorafgaat en waarbinnen zich deze kosmische dans van het bestaan en het ervaren zich afspeelt? En wie ben jij?

We worden geboren in een wereld waarin ons welkomstdrankje een zure cocktail is van letters, eenheden, soort, geslacht, nationaliteit en religie. Al deze woorden zijn (zoals alle bestaande woorden) labels. Pogingen van ons brein (en de breinen voor ons) om het bestaan te begrijpen. Om te weten wat er gebeurt. Pogingen om de werkelijkheid te categoriseren om haar zo te snappen. Als ik jou niet kan vertellen wat ik de afgelopen zeven weken heb gedaan dan kun jij het niet laten zien aan een ander en dan kan die ander dat weer niet laten zien aan nog een ander die dat dan weer aan een ander laat zien en die er dan een stempel op kan drukken met 'goedgekeurd'. Alsof het bestaan niet onvoorstelbaar complex en magnifiek is zonder dat we iets doen. Alsof we moeten bewijzen dat het bestaan nooit stilstaat door op te schrijven dat het bestaan ook de afgelopen zeven weken niet stil heeft gestaan. Ik moet kunnen zeggen wat ik ben, wie ik ben, waar ik vandaan kom, waar ik voor sta en wat ik teweeg wil brengen. Maar wat als ik niet kan zeggen wie ik ben? Niet vanwege de opstandigheid die mijn karakter nu eenmaal eigen is, maar omdat dit simpelweg onzegbaar is? Wat is deze arrogante houding, deze duidingsdrang, die aan de moderne mens en haar maatschappij ten grondslag ligt? Welke fundamentele angst zorgt ervoor dat we onszelf zijn gaan zoeken in het 'doen'? Waarom raken wij in deze tijd waarin het externe wegvalt in complete paniek? Is de crisis pas nu net ontstaan of woekert de crisis al duizenden jaren in onze

harten en komen we er, nu de kroegen en discotheken zijn gesloten, slechts achter dat we van binnen al die tijd al vol angst en onzekerheid hebben gezeten? Dat we niet weten wie we *zijn* als we niet langer meer kunnen *doen*?

Als ik hier zou opschrijven wat ik de afgelopen periode heb ervaren zou ik jou, dierbare lezer, vastzetten in iets wat niet is wat ik heb ervaren. Ik heb namelijk ervaren dat het bestaan zich alleen maar laat ervaren en niet laat opschrijven. En dat woorden, op hun best, ons slechts een harde klap in het gezicht kunnen verkopen. Zodat voor een heel kort ogenblik, heel eventjes maar, alle mentale sluiers waartussen we onze dagen slijten wegvallen. Op hun best kunnen woorden slechts een wijsvinger zijn. En omdat ik de woorden ken en weet tot waar hun kunnen reikt, zal ik niet iets van hen vragen waarvan ik weet dat ze er niet aan zullen kunnen voldoen. En in mijn weigeren om dit te doen kom ik het aller dichtst bij het delen van mijn bevindingen. Bij dat wat zich niet laat kennen. Want in de totale ontkenning van het kennen zit het daadwerkelijke kennen. En alles wat beweert te kennen heeft niet begrepen en dwaalt door een mentaal labyrint, als een kind dat geblinddoekt door het pretpark van haar dromen loopt.

Wij mensen hebben ons dusdanig geïdentificeerd met wat wij *doen* dat we zijn gaan denken dat we dat *zijn*. Met deze identificatie snijden we onszelf af van het besef dat we al *zijn* voordat we *doen*. Dat we alles en niets zijn, maar niet iets. Ik ga niet langer door mijn bestaan als acteur of schrijver. Ook al beweren mijn website en mijn Instagram-profiel van wel; ik gebruik deze labels slechts als reclamebord. Ik voel me totaal geen acteur of schrijver. Ik voel me niks en ik voel me alles. Niet een persoon die denkt dat hij alles is maar het alles dat altijd heeft gedacht een persoon te zijn maar nu weet dat hij geen persoon is en daarmee alles is waar die persoon uit voortkomt, inclusief de persoon. Ik zie geen zwarte mensen, geen witte mensen, geen gele of rode mensen. Ik zie geen racisme. Ik zie wel dat mensen racisme zien en hoe dat tot stand komt, maar ikzelf zie geen racisme. Racisme is een onvermijdelijk gevolg van onze identificaties, die in hun aard slechts illusoir en daarmee niet echt zijn, en dus zo ook hun voortvloeisels.

Daarom wens ik me niet langer bezig te houden met het vingertje wijzen dat we de afgelopen jaren op de wereld, met de beste intenties, hebben gedaan. Want hoezeer wij ook de goedheid menen te wensen, houden we met het spreken in termen van 'witte' of 'zwarte' mensen toch de taal en daarmee de frequentie in stand die als voedingsbodem fungeert voor dat wat levens verwoest, oorlogen doet losbarsten en onze harten al een bloederige geschiedenis lang in zijn greep houdt. Alles wat voortkomt uit verdeeldheid zal verdeeldheid zaaien, hoe kleurrijk en zoet de belofte die we onszelf voorhouden ook is. Hoe gegrond en legitiem ons verlangen naar liefde en eenheid ook is. Alles wat voortkomt uit de taal van verdeeldheid zal verdeeldheid zaaien, zoals je niet kunt koken met kruidnagel en tegelijkertijd kunt voorkomen dat je eten naar kruidnagel smaakt. Eenheid proberen te creëren kan alleen als je ervan overtuigd bent dat er niet al eenheid is. Deze overtuiging kan alleen maar voortkomen uit het onvermogen om de daadwerkelijke eenheid van het universum te zien. Zo zijn zowel de grootste daden van racisme en de meest progressieve pogingen tot het creëren van eenheid, gestoeld op het onvermogen om deze eenheid van het universum te zien en daarmee gedoemd om te leiden tot een vruchteloze neerwaarts spiralende beweging vol lijden, ongeacht de oprechtheid of beweegreden van de poging. Of het nu een paleis of een blokhutje is; als het is gebouwd op drijfzand moet en zal het vroeg of laat ineensinken.

Als het leed van de wereld en de mens je daadwerkelijk diep genoeg heeft geraakt dan moet zij je nu drijven tot liefde voor eenieder en niet tot een zelfrechtvaardiging die als toegangkaartje dient tot de mentale dierentuin waar we nu 'witte' mensen opsluiten in mentale concepten zoals hoe 'zij' ooit 'zwarte' of 'bruine' mensen van hun vrijheid hebben beroofd. Er is geen kring waarin ik geen racisme heb gezien en er is geen moment geweest dat het niet voortkwam uit de persoonlijke identificatie met een huidskleur, vlag, politiek standpunt of nationaliteit. We identificeren ons ergens mee omdat we als de dood zijn voor het gewicht van onze eigen leegte. Zo ontstaan de kampen. Eenmaal geïdentificeerd met ons eigen kamp kijken we naar andere kampen. Niet door hun poorten te lopen, de mensen goedwillig en lachend te groeten en hen te vragen om een kop thee. We kijken naar de andere kampen vanachter de hoge met prikkeldraad gekroonde muren van ons eigen kamp. Waardoor we nooit kunnen zien wie zij en daarmee wijzelf daadwerkelijk zijn. Zolang de afstand tussen jou en mij wordt overwoekerd door de alles bedwelmende leegte van onwetendheid en angst, zul jij mij jij noemen zoals ik dat nu in deze zin doe. Ik. Dat woord dat jij ook gebruikt om te zeggen wie je bent. Voordat je er een naam, geslacht en nationaliteit achter plakt. Ik.

Vrijheid en liefde zijn de aard van ons universum. Ze zijn niet maakbaar. Zoals je het oppervlak van een meer niet hoeft te strijken om het glad te maken. Deze poging zal tot alleen maar meer rimpelingen in het water leiden. Je hoeft alleen maar te stoppen met het gooien van stenen in het meer. Liefde en vrijheid zijn een kwestie van niet-doen en wachten tot het water bedaart. Niet identificeren. Niet verlangen. Niet denken. Niet zoeken. Niet vinden. De weg naar vrijheid en liefde is nog geen centimeter lang. Sterker nog: ze bestaat niet. Wij zijn vrijheid en liefde. Wij zijn wat we zoeken. We hebben ons zijn alleen overschaduwed met onze cultuur. Cultuur is niets anders dan hoe de mensen die ons voorgingen collectief hebben gezocht naar antwoorden. Maar er is geen antwoord. Er is alleen het hier en nu, dat zich iedere seconde voor onze voeten uitrolt als een eenpersoons avontuur. Wij zijn wat we zoeken. En dat wat je door te zoeken zult vinden is het besef dat je bent wat je altijd hebt gezocht. Je zult niet een object of ervaring vinden. Er zal ook niets gebeuren. Je zult stoppen met zoeken omdat je hebt gevonden dat er niets te vinden of te zoeken is. Alle globale agenda's en plannings die de altijd drukke politici bedenken zijn smoesjes om niet nu op dit moment de liefde en vrijheid te laten zijn. Al dat drukke gemijmer en gemaal over een betere wereld komt voort uit ons onvermogen om te kijken. Ons onvermogen om te zien. Onbevlekt door angst en twijfel. Want liefde en vrijheid kun je niet doen, die kun je alleen maar laten zijn. Wat de leiders van de wereld doen is het maskeren van dat wat het fundament vormt van dit hier en nu. Van ons bestaan.

Vrijheid en liefde mogen nooit een bepaalde 'groep' worden toegewenst. Zelfs als de situatie vraagt om de onmiddellijke bevrijding van onderdrukte tot groep geworden/gemaakte mensen, moeten we deze bevrijding teweegbrengen in de wetenschap dat de 'groep' van de onderdrukker in essentie gelijkwaardig is aan de 'groep' van de onderdrukte. We moeten kunnen zien dat er in principe geen groepen bestaan. Dat de mensen in kwestie in de val van hun eigen identificaties zijn getrapt en hun ogen slechts moeten openen voor het feit dat ze zich zijn verloren in een ellendig rollenspel. Het smaakt mij enorm bitter om groepen aan te wijzen, ik zie alleen maar mensen die zichzelf ervan hebben overtuigd dat ze niet de ander zijn. Ik zie alleen maar mensen die lijden aan het gewicht van hun eigen identificaties en dit lijden vanuit wanhoop, pijn en angst op elkaar botvieren. We moeten ons altijd bewustzijn dat ook "onze vijand" of "de onderdrukker" een mens is, zodat we niet doorschieten in een tegenreactie van gelijke aard als de onderdrukking. Het probleem is niet wat er gebeurt als mensen zich van zichzelf en dus elkaar isoleren, het probleem is dat we ons van onszelf en elkaar isoleren. De nummer één doodsoorzaak op de planeet is identificatie.

Dit is de wortel van het probleem. En het is van letterlijke levensbelang om de wortel te vinden en ons niet blind te staren op de takken van deze ellendige boom. Zolang we ons verliezen in het snoeien van de details wint de wortel aan meters en vriezen wij dood op de barricaden van de bitterheid, met de ijspegels aan onze progressieve en welwillende vuisten. Onderdrukking bestrijden met onderdrukking is namelijk exact hetzelfde mechanisme als racisme, en zolang we denken hiermee een einde te maken aan racisme proberen we brand met vuur te blussen. De celdeuren staan wagenwijd open maar we weten niet hoe naar buiten te lopen, het daglicht tegemoet. Onze identificaties zijn de nieuwe loden bal aan onze enkels. Maar hoe kunnen we ons ontworstelen aan dit verschrikkelijke leed dat zo een groot onderdeel is van ons bestaan als mens? Hoe kunnen we een eind maken aan wat ons nu al duizenden jaren vastketent aan verdriet, angst en woede? Hoe kunnen we onze geschiedenis, en helaas ook heden, van discrimineren, moorden en oorlogen voor eens en voor altijd achter ons laten?

En hier komen we bij het goud van de zoektocht. Nu komt puntje bij paaltje. Nu kun je ontdekken of jij daadwerkelijk verlangt naar een liefdevolle en vrije wereld of alleen maar geïnteresseerd bent in het opleuken van je ego door jezelf te profileren als de verlichting zelve. Nu kun je nagaan of je activisme daadwerkelijk voortkomt uit een diepgeworteld verlangen om de mensheid, en daarmee bedoel ik de complete mensheid, te verenigen met de vreugde van het zijn. Pas nu zullen we inzien of je daadwerkelijk bereid bent om de prijs te betalen voor de liefdevolle en vrije wereld die je zegt te willen manifesteren. Die prijs is je eigen identificaties opgeven. Allemaal. Of zeg je dat wat je zegt omdat het gewoon heerlijk voelt om jezelf te zien als een revolutionair? Wie dienen je woorden en daden? Zijn ze dienaars van de liefde en vrijheid? Of van je eigen prachtig versluierde narcisme? Hoe eerlijk durf je te zijn tegen jezelf? Wat wil je? Wil je je eigen onvermogen om lief te hebben botvieren op je medemens onder het mom van rechtvaardigheid? Wil je je ogen dichtplakken met de pijn die je voelt? Of gebruik je je pijn als voedingsbodem voor de vastberadenheid om niet langer onderdeel te zijn van de ellendige mechanismen van identificatie? Het maakt me niet uit wat je wilt, maar wees eerlijk. Durf, als dit het geval is, te erkennen dat je jezelf hebt laten lossnijden van je medemens. Durf, als dit het geval is, te zien dat je een wrok koestert. Durf dan ook te zien wat voor effect deze wrok heeft op de manier waarop je praat, denkt een handelt. Geef jezelf op z'n minst het cadeau van je eigen eerlijkheid. De weg naar huis begint met het besef verdwaald te zijn.

Hoe kunnen wij dit bewustzijn de wereld in helpen? Dit begint bij onszelf. We moeten tot de daadwerkelijke ervaring van liefde en vrijheid komen. Tot het besef dat liefde en vrijheid niet maakbaar zijn. Wij moeten geen liefde en vrijheid willen maken in de wereld. Wij moeten ons alleen maar bewust worden van het feit dat liefde en vrijheid er altijd zijn, maar het verwarde handelen van de mens deze liefde en vrijheid verstoort. Wat is de reden voor de ogenschijnlijke afwezigheid van liefde en vrijheid? Ervaar jij liefde en vrijheid? Ben jij vrij van angst? Voel je je compleet terwijl je deze letters leest? Niet vanwege wat de letters je vertellen maar omdat je in het ontbreken van alles het gevoel hebt dat er niks ontbreekt? Of leef je in de overtuiging van het idee dat ergens tussen vandaag en je begrafenis in het geluk je opwacht en dat je gewoon nog even geduld moet hebben? Gelukkig kun je niet doen of hebben, gelukkig kun je alleen maar *zijn*. En wat weerhoudt je er op dit moment van om gelukkig te zijn? Als je voor een ogenblik je verleden, toekomst en heden en al je gedachten en verlangens parkeert, wat voel je dan? Mis je iets? Of moet je denken om te missen? Verstopt het denken wellicht dat wat je al bent waardoor je denkt het te moeten gaan zoeken? Zoals hoe een ouder haar kind wijsmaakt zijn duim te hebben gestolen, om het kind te laten zoeken naar iets wat nooit weg is geweest. En als

je toch echt iets mist, wat mis je dan? En waarom? Wat gaat datgene wat je mist je volgens jou opleveren wat niet hier en nu al onderdeel is van jouw zijn? Hoe lang moet je nog *doen* om gelukkig te *zijn*?

Het inzicht in de universele liefde en vrijheid is alleen mogelijk als we ons lijden kunnen overstijgen. ‘Wat is overstijgen?’ Hoor ik je denken. We moeten, ondanks de pijn die we voelen, de bereidheid vinden om tot een kraakhelder en onbeneveld inzicht te komen van de aard van ons lijden. Dat punt zal op een gegeven moment van ons vragen om in te zien dat de dader evenzoveel slachtoffer is van hetzelfde mechanisme als het slachtoffer. Het slachtoffer is er alleen omdat er een dader is en omgekeerd. Dus er is een bepaald mechanisme dat twee medemensen opbreekt en maakt tot slachtoffer en dader. We moeten onze aandacht van de dader wenden tot dit mechanisme. Dit is de betekenis van ‘de andere wang keren’. Niet een passieve houding waarin je toestaat dat een ander of jijzelf je leed aandoet, maar een opperst energiek en krachtig besluit om nu hier op dit moment het mechanisme achter je leed te doorgronden en voor eens en voor altijd een einde te maken aan het menselijk lijden. Niet door je lijden te omzeilen met het verlangen naar andere omstandigheden, niet door je lijden te willen vervangen door een herschikking van het lijden waarin jouw kaarten net iets gunstiger zijn geschud, maar door dit lijden in te duiken en vrij van oordeel en verlangen de aard ervan in te zien. Te zien wat dit lijden is. Te zien waarom de mens zichzelf identificeert met een vlag of een mening. Hoe dit resulteert in verdeling. Welke factoren in ons bestaan ons hiertoe drijven. Welke angst ligt ten grondslag aan het feit dat wij onze individuele autoriteit sinds mensenheugenis hebben weggegeven aan iemand om ons te laten leiden naar een verlossing van onszelf? Is het feit dat we dit doen niet de enige oorzaak van het feit waarom we in misère leven en überhaupt zoeken naar verlossing van onszelf?

Ik hoop dat we de moed vinden om onszelf aan te kijken, met de nieuwsgierigheid waarmee we vroeger als kind het bos inliepen. Ons verheugend op alles wat we daar zouden tegenkomen. Uitkijkend naar deze ontmoetingen met het onbekende. Ik hoop dat we in deze tijden waarin al het externe wegvalt, ons lijden kunnen vertrouwen en volgen naar het inzicht dat we het interne altijd hebben omzeild en verwaarloosd. Ik hoop dat we onze eenzaamheid niet langer de nek om zullen proberen te draaien maar haar taal leren verstaan, zodat we eindelijk kunnen horen wat ze ons vertelt. Dat we niet meer alleen kunnen zijn. Dat we ons niet meer kunnen vervelen. Dat we niet meer weten hoe te zijn en daarom denken dat we niet langer *zijn* als we stoppen met *doen*. We zijn nu dicht bij het besef van onze ware natuur dan dat we ooit zijn geweest. Dus wens ik ons de moed om, voordat we de kroegen en discotheken straks weer binnenstappen, de draak in de ogen te kijken. Om vervolgens slechts tot de ontdekking te komen dat we overal hebben gezocht naar onszelf terwijl we hier al die tijd al waren. Hier. Precies nu. Precies hier. Ik hoop dat we tot de ontdekking kunnen komen dat onze grootste eenzaamheid ons onvermogen is om met onszelf te kunnen zijn zonder aan onszelf te willen ontsnappen. Zonder onszelf onder te dompelen in de afleiding die onze maatschappij tot haar corebusiness heeft gemaakt.

Ik hoop dat we de kracht vinden om daadwerkelijke liefde en vrijheid te kunnen zien en dragen. Niet de liefde en vrijheid van het *doen* maar van het *zijn*. Niet de liefde die we slechts onze geliefden toewensen, niet dat lelijke substituut van liefde, maar de liefde die ons vervult van compassie voor alles wat zich met ons meebeweegt door dit bestaan. Ik hoop dat we als mensen, moeders, vaders, broers, zussen, geliefden, leraren, medewerkers en leidinggevenden, als verhalenvertellers, vanuit deze plek kunnen manifesteren en delen. Ik hoop dat we ons prachtige

kunnen niet inzetten om een rot systeem een nieuw bestaan in te slepen maar dat we ons prachtige kunnen ten dienste zullen laten staan van de nieuwe wereld. De wereld waarin we voor onszelf uitvogelen wat dit bestaan inhoudt en wie we zijn, terwijl we onderweg bevriend raken met de leegte en onzekerheid die hiermee gepaard zullen gaan. Als hoe een oude visser over de jaren bevriend raakt met de dolfijnen die hem iedere ochtend gezelschap houden als hij uitvaart.

Ik hoop dat we de moed hebben om onze eigen menselijke defecten in onze gesprekken, de werkvloer, onze sollicitatiegesprekken, liedjes, boeken, Instagram stories en theatervoorstellingen op de snijtafel te leggen. Om daarmee een voorbeeld te geven. Te laten zien dat deze maatschappij, die is ingericht om onze defecten te maskeren, al zo lang tegen de stroom van het bestaan inzwemt dat haar armen het nu eindelijk begeben. Dat deze crisis het startschot is van een nieuwe wereld. Van onze ontspanning. Van een bestaan waarin we niet wegrennen voor wie we zijn en dit besef uit onze gewetens boenen met miljarden liters alcohol en grammen cocaïne. Dat dit de crisis is die we als mens al duizenden jaren ervaren en die slechts nu pas zichtbaar wordt, nu ze langzaam tot een hoogtepunt klautert. Maar dat deze crisis niet een reden voor rouw maar een reden voor vreugde is. Dat het nu tijd is om alle glitterfilters van de wereld te trekken, de taboes aan onze laars te lappen en open en bloot met elkaar te kijken naar die diep weggestopte en daardoor ongelooflijk zichtbare kanten van onszelf. Naar onze jaloezie, haat, gulzigheid, narcisme, angst.

Ik hoop dat we dit gaan doen. Ik weet het. Ik voel in iedere vezel van mijn lijf dat we elkaar niet gaan teleurstellen en dat we, vlak voor de val, elkaars handen zullen vastpakken en de hemel in zullen zwieren. Zodat we het uitgeputte lijf van de wereld de kust op kunnen trekken en op adem kunnen laten komen in het schijnsel van onze openheid. Dat we onszelf en elkaar kunnen laten zien dat we het allemaal niet weten en dat dat misschien wel alles is wat we kunnen weten. De uiterste piek van wijsheid. En misschien, als onze pogingen tot liefde en vrijheid niet langer het oppervlak van de wereld verstoren, doemt de wereld waar we altijd naar hebben gezocht wel vanzelf op. Onmaakbaar. Onzegbaar. Onbegrijpelijk. Als wij niet morgen maar hier en nu onze blinddoeken afdoen en tot de ontdekking komen dat we het paradijs nooit hebben hoeven maken maar dat we haar alleen maar hebben hoeven zien.

Alles wat hier staat betekent niets. Het zijn slechts woorden. En als het lezen hiervan iets in je heeft bewogen dan hebben zij hun taak volbracht. Als ze het konden hadden ze je de wereld gegeven, maar het ligt nu eenmaal niet in het bereik van hun kunnen. Dus hier staan ze, samen, omarmen hun disfunctioneren en worden daarmee misschien wel alles. Want woorden staan ergens voor. En misschien staan ze wel letterlijk ergens vóór. Iets dat we hebben gereduceerd tot een vijf-letterig woord en hebben geparkeerd in een van de overvolle zijstraten van ons ratio.

Ozan Aydogan
15 februari 2021

© www.ozanaydogan.nl